

Over de schouders van Rik Wouters

Romain John van de Maele *poëzie*

1.

Hoe ze onbewogen naar Amsterdam kijkt
en hem onbevreesd haar ivoren rug toont,
is een raadsel dat hem diep doordringt.

Toch is ze slechts vluchtige verf
op het nog ruwe doek.

Haar echte huiselijke eenvoud
scherpt zijn onstilbare honger
en jaagt een siddering door hem heen.

2.

Haar kousenbanden zijn een fuik
waarin hij zich graag laat vangen
in de schemerstilte van het witte huis.

Bijna elke ronding kent hij reeds
en toch is ze een onbereikbaar land.

Ze heeft nog nooit neen gezegd
en ze kijkt hem ook niet uitdagend aan.
Ze streelt slechts haar kousenbanden.

3.

Zo wit heeft zij de dood geschreven,
in de bladspiegel verzwegen
de echo van een verre angst.

Tevergeefs zoekt hij het geluid van herfst,
maar zij fluistert het uur van de lijsters
en de kleur van gras, voor zon en woord.

Een land rustig als de nevels
en een verdronken verleden –
zo ademt zij de vleugelslag van vreugde.

4.

De houtskoolveeg van haar verzwegen leed
heeft ze zelf weggeborsteld, dansend
op een verkrampde voet.

Glimlachend doorboorde ze het papier
en schreef met zand het lied
van verre nachten.

De wind heeft haar gedicht verstoord,
maar de haan kraait nog steeds
als in een verre lente.

5.

Haar schoot trekt samen
in woorden
als vrees en vreugde.

Haar vruchtvlees scheurt open
in wij-zangen,
in kreten en krijsen.

Het kind geeft zich gewonnen
en doodt
de hanen van plezier.

6.

Terwijl hij versteend terugroept,
breit zij een interieur van Vermeer.
Zo omvat stilte pijn en liefde
en wordt het verleden
in duizend dwaze knopen
geruisloos, oud geweld.